

Anne Kolehmainen

Mara ja Anni:

KURREJA JA TIIKEREITÄ

KIITOKSET

Kiitän perhettäni, joka sinnikkäästi vuosia patisti minua kirjoittamaan, vaikka pistinkin välillä kovastikin hanttiin ja tyydyin kirjoittamaan toisinaan vain novelleja lehteen. He jakoivat kannustaa (ja kehua) minua niin, että lopulta annoin periksi ja annoin palaa.

Kiitos myös eräälle erittäin tärkeälle ja läheiselle ystäväleni joka on ollut tukenani monessa ja on kuunnellut murheitani ja tuskiani. Ystävyyskutenne alkoi jo peruskouluajoilta ja jatkuu ainiaan. Kiitos perhe ja kiitos Satu!

Mara ja Anni: kurreja ja tiikereitä

© Anne Kolehmainen

Ulkoasu: R. Penttinen

Kustantaja: Mediapinta, 2011

ISBN 978-952-235-386-3

Sisällys

PROLOGI	7
OTTEITA MARAN LAPSUUDESTA	9
PIKKU ANNI.....	13
TAUNO JA TANELI.....	17
LAPSUUDEN JOULUT.....	20
LAMA.....	22
MISU JA ROI	25
PAPAT	27
KUNINGAS ALKOHOLI	30
POLIISI HAKEE ANNIN.....	32
ANNI JA TONI.....	34
TEINIÄITI ANNI	37
HUOSTAANOTTO	41
KUMMITUSTALO	45
MARA JOUTUU MIELISAIRAALAAN JA PUTKAAN	49
MARA VASTUSTAA VIRKAVALTAA.....	51
ENNUSTAJA TONI.....	53
SATU.....	55
SATUN JÄLKEEN.....	61
ELÄIMELLISTÄ MENOA.....	63
SUSIA JA KARHUJA.....	65
MARA ALKOHOLISTIPARANTOLASSA	67
MARA JA ANNI KYLPYLÄLOMILLA	71
OPISKELIJA MARA.....	75
REKKAKUSKI TONI	77
ANNI JA TONI KOLARISSA.....	80
KURREJA JA KAURIITA.....	82
LAIHDUTTAJAT MARA JA ANNI.....	85
SYDÄN SYDÄMEN PÄÄLLÄ	88
JOULU	90
EPILOGI.....	94

PROLOGI

– Aniiiiiiii!!! Mara huusi tullessaan saunan puolelta tupakilita. Hän käveli nopeasti läpi keittiön kohti makkariaan mistä rapina lähti. Se perkeleen penikka on taas karkkivarkaissa! Nyt tuli tupenrapinat kyllä! Juuri eilen Mara oli ostanut lähikaupasta viimeisen hasselpähkinäsuklaalevyn ja nyt tuo halvatun kakara meinasi tuhota sen tauluunsa. Ei onnistuisi tällä kertaa! Ja ahaa, kiinni jäit! Mara ajatteli voitonriemuisena tönäistessään Pikku-Annin, eli Arabellan, eli Annin, alas sängyn reunalta jossa se kyyhötti suupielet suklaassa mättäen nopeasti lisää suklaata suuhunsa.

– Lyökö vai irrotatko otteesi siitä? Mara uhkasi ja kohotti nyrkkiään.

Anni pälyili ympärilleen kuin villieläin ja puristi tiukemmin suklaasta. Kokoonsa nähden hän hyppäsi ylös lattialta erittäin ketterästi ja juoksi Mara(bella)n ohi niin lujaa kuin kintuistaan pääsi piiloon omaan huoneeseen.

Mara luovutti huokaisten ja istui sängyn reunalle tutkimaan tuhoja. Hmmm... yksi lakupötkö puuttuu kuten myös se pahuksen hasselpähkinäsuklaalevy!

Anni oli tullut taas kotiin viikonlopuksi yökylään ja ensimmäiseksi se tutki kaikki ruoka- ja herkkukätköt. Sieltä se rapina nyt kuului mokoman kammarista ja varpaat heiluilivat iloisesti ovenraosta kun Anni makasi oven edessä sängyllään selällään ja söi.

OTTEITA MARAN LAPSUUDESTA

Mara syntyi rakkaassa naapurimaassamme Ruotsissa vuonna 1961 lokakuuisena päivänä.

Mara oli vähän turhan malttamaton ja syntyi keskosena, jonka eloonjäämisestä ei ollut takeita. Paikalle kutsuttiin pappi suorittamaan hätäkastetta ja Mara sai nimensä jo silloin. Sisukkaasti Mara taisteli jääden henkiin. Thank God!

Maran äiti kertoi, että synnytys oli niin uuvuttava, että kun Mara lopulta syntyi, hän pystyi vain kuiskaamaan ”Viekkä se pois”. Tästä onkin revitty huumoria monet kerrat näin jälkeempinä.

Mara syntyi Ruotsissa, koska hänen vanhempansa asuivat siellä muutaman vuoden perheen isän ollessa tehtaalla töissä. Onneksi he lopulta muuttivat takaisin vihreään koto-Suomeen.

meen. He asuivat suvun maatilalla, jota jäivät sitten pitämään. Tilalla oli lehmiä ja kanoja sekä hevonen. Niin ja tietenkin kissoja ja koiria.

Maralla oli yksi isosisko ja kahdeksan vuoden päästä Maran syntymän jälkeen syntyi vielä pikkuveli.

Mara oli hyvin eläinrakas ja voi sitä parkua, jos hän huomasi kissanpentujen hävinneen mystisesti. Kissanpennuista Maralle tulee päällimmäisenä kuitenkin mieleen eräs sangen onnellinen tarina. Oli kesä ja emokissalla oli viisi poikasta, joiden kanssa se lähti päiväkävelylle raittiiseen metsäilmaan. Yksi poikanen kuitenkin eksyi matkalla ja emo palasi kotiin murheen murtamana neljän poikasensa kanssa. Myös Mara oli täysin lohduton. Pentu oli vielä niin pikkuinen, ettei se mitenkään voisi selvitä yksin metsässä.

Koitti syksy ja lopulta talvi. Mara oli pihalla leikkimässä, kun huomasi pienen hahmon lähestyvän metsäpolkua pitkin. Tuo hahmo osoittautui siksi kesällä kadonneeksi pikku kissaksi ja voi sitä Maran onnea ja iloa! Hän kiljui riemusta ja hyppi ja pomppi ja juoksi kissaa vastaan. Maran isä tuli katsomaan, mitä se tyttö oikein mekastaa ja käski pitää pienempää ääntä.

Oli todellinen ihme, että tuo pikku katti oli säilynyt hengissä talvipakkasillakin! Kyllä Mara oli niin onnellinen, että tuntui, että henki salpaantuu!

Mara osoittautui myös oivalliseksi eläinten parantajaksi. Yksi heidän kanoistaan oli sairas eikä se syönyt eikä juonut mitään ja meni todella heikkoon kuntoon. Mara sitä katseli ja päätti tehdä sille parantavaa rohtoa. Hän sekoitti pikku sanokoonsa hiekkaa ja ruohoa ja pikku kiviä ja mitä nyt käsiinsä sai. Varovasti hän syötti tuota lääkettä kana-paralle eikä aikaakaan, kun kana jo köpitteli täysin terveenä ja kotkotteli onnellisena.

Heidän kotitilallaan oli jyrkät portaat vintille ja Mara juoksi, totta kai, aina sata lasissa nuo portaat ylös ja alas. Monet monituiset kerrat hän myös tuli sieltä päälle alas niin että

silmät ihan pyöri päässä kolauksen jälkeen. Hänen äitinsä oli aivan voimaton ja mietti ääneti, että kuinka hän saa tuon lapsen pysymään hengissä!

Mara oli siis jokseenkin villi tapaus.

Mara myös kuitenkin sairasteli paljon. Hän sai jo lapsena kamalia migreenikohtauksia ja ihan oksenteli niiden kourissa. Mara vannoo vielä tänä päivänäkin, ettei enää ikinä syö niitä karkkeja mitä laitetaan sellaisen muovipötkön sisään, jossa on jonkun hahmon pää jota taakse taivuttamalla saa aina pienen, imelän makeisen. Mara oli nimittäin kerran niitä syötyään saanut hirveän migreenin ja hän oksensi koko fucking päivän!

Mara rukka sairastui myös aivokalvontulehdukseen ja taas oli hengenlähtö lähellä, sillä se oli vielä se vaarallisempi, bakteerin aiheuttama tulehdus johon monet menehtyvät tai ainakin saavat pysyviä aivovaurioita. Sitkeänä sissinä Mara otti taas erävoiton ja parantui. Sitähän ei pysty sanomaan, tuliko siitä jotain aivomuutoksia.

Korvatulehduksia Mara sai myös useita. Joskus tulehdusmätä räjähti yöllä korvasta ulos leviten pitkin seiniä. Kamalaa.

Koulussa Mara ei mitenkään erityisemmin loistanut, mutta ei toki mikään tyhmäkään ollut. Hänen siskonsa oli kiitettävän oppilas. Teini-iässä Maralle lankesikin kotityöt toisin kuin siskolleen, jolla piti olla lukurauha. Aikaisin aamulla Mara heräsi lämmittämään mökkiä. Kantoi puut ja sytytti tulet kakluuneihin. Lisäksi oli myös siivoamiset ynnä muuta kivaa.

Maran äiti kulki tuolloin myös töissä. Molemmat vanhemmat tekivät kovasti töitä. Laiskotteluun ei ollut varaa.

Pihapiirissä heillä oli vielä ”vanha puoli” jossa Mara nukui joskus kesäoinä. Nuo retkeilyt siellä tosin loppuivat, kun Mara eräänä iltana asettui siellä petiinsä ja yhtäkkiä ovi paukahti auki ja kiinni. Vaimeat askeleet kopisivat jossain lähellä eikä ketään näkynyt! Tuossa vanhassa mökissä siis kummiteli ja kyllä silloin löytyi Maralla jalkoja!

Maran ollessa jo lähes täysi-ikäinen, muutti perhe kirkon-

kylälle asumaan rakennettuaan sinne talon. Oli sisävesä ja -sauna sekä kylpyhuone. Vaan ei olisi Mara tahtonut muuttaa pois maalta, vaikka miten oli luksusta uudessa talossa. Hän olisi halunnut jäädä vaikka yksin asumaan entiseen taloon, mutta vanhemmat eivät ymmärrettävästi antaneet lupaa moiseen.

Niinpä Marastakin tuli ehta kirkonkyläläinen. Hänen harmikseen.

Mara kävi emäntäkoulun naapuripaikkakunnalla ja valmistui sieltä ansiokkaasti.

Mara oli jo aiemmin tavannut tulevan puolisonsa, mutta noihin aikoihin he alkoivat seurustelemaan vakavasti ja menivät pian kihloihin ja sitä myöten naimisiinkin. Maran puoliso oli maatilan kasvatti ja Maraa kaksitoista vuotta vanhempi. Jo pienestä pojasta asti hän oli oppinut tekemään kovasti töitä. Työ oli raskasta, mutta pöllimetsäänkin piti mennä jo lapsena. Miehen kotoa oli ollut matkaa kirkolle kouluun 12 kilometriä ja talvisin tuo matka taittui hiihtäen. Koulun jälkeen odottivat lukuisat kotityöt. Heillä oli lehmiä ja peltoa sekä metsää. Töitä riitti kyllä.

Pian tuo nuoripari pisti hynttyynsä yhteen ja muutti yhteiseen asuntoon rivitalokaksioon ja kohta olikin ensimmäinen rakkauden hedelmä tulollaan.

PIKKU ANNI

Oli kolea marraskuinen aamu kun kirkuva, vaaleanpunainen Anni tupsahti tähän maalliseen maailmaan. Äiti jota arpaonni suosi oli nuori, parikymppinen Mara. Anni oli Maran toinen vekara. Toinen tytär. Vanhempi oli muutaman vuoden vanhempi, Satu.

Anni oli oikein reipas ja fiksu vauva. Hän kehittyi todella nopeasti.

– Ja vitut, sanoo Mara moiseen väittämään.

– No ei vaineskaan, myöntää Anni huokaisten.

Sairaalassa Mara ja Anni viettivät pitkästi toista viikkoa, koska Anni oli syntynyt vatsanahan läpi keisarinleikkauksella.

Kun parivaljakko kotiutui alkoi luonnollisesti vieraita lappamaan katsomassa tuota uutta tulokasta. Onneksi Anni oli vielä niin pieni ettei ymmärtänyt, kun vieraat kävivät vain toteamassa hänen olemassaolonsa ”ihan kiva vauva...” ja siirtyivät sitten ihastelemaan hänen isosiskoaan. Kuinka soma tämä olikaan! Onneksi Anni ei ymmärtänyt. Annihan olisi voinut loukkaantua!

Pikku Anni varttui ja vahvistui. Melkoisen vaativa tapaus olikin kun kävelemään oppi! Mokoma karkaili kotoa jo ennen kuin oppi kunnolla puhumaan!

Annia varten rakennettiin jopa aita pihalle, mutta nerokas kun oli niin odotti vain tilaisuutta esim. pidellä porttia kohdellaasti vieraille auki ja sen jälkeen viuhahtaa itse nopeasti aidan ulkopuolelle että ciao vaan.

Annin perhe asui rivarikolmiossa. Rekkakuski-isä oli myös talonmies. Äiti piti omaa mattokutomoa kunhan penikoiltaan ehti. Annin jälkeen kun siunaantui vielä kaksi poikaa.

Anni aiheutti tuhoa ja kauhua naapurustossa osoittamalla kiinnostusta puutarhanhoitoon jo tuolloin. Kyytiä sai naapuruston kukkapenkit ja tomaattiviljelmä. Pappa betalar!

Kun isä oli välillä pitkiäkin aikoja ajossa niin Maralla oli melkoinen urakka pitää pikku apinansa kurissa. Kaupassakäynti ajokortittomalla Maralla oli yhtä tuskaa. Pienen kääro makasi vaunuissa ja kolme muuta kävelivät rinnalla tai kävelivät ja kävelivät mutta kyllä Mara penskat kuriin sai kun oli pakko ettei kukaan jäänyt auton alle tai muuta vastaavaa. Mara olikin noihin aikoihin ilmeisesti melkoisen topakka emäntä ja koti oli aina siisti, vaikka ei se kyllä aina helppoa ollut, ehei, kuten esimerkiksi silloin kun Risto-veli innostui pommittamaan mustikkasoppaa suunsa sijasta pitkin keittiön seinä!

Anni oli kait suhteellisen normaali lapsi. Tärähtiköhän tuo poloinen siinä kun putosi kiipeilytelineestä selälleen maahan vai siinä kun lensi keinusta komeassa kaaressa suoraan vitikkoon? Paha mennä sanomaan vai onko Anni vain... Anni?

Annilla oli todella ärsyttävä tapa repiä hiuksiaan päästään pyörittämillä niitä lujasti sormensa ympärille ja sitten nykäisemällä tupsun irti. Tuppura päätyi piiloon yleensä sängyn alle ja siivouspäivänä sitä sitten tuo perhe yhdessä ihmetteli ja kauhisteli.

Annilla oli myös tapana piilottaa kahvikuppeja esim. vessanpöntön taakse. Anni alkoi juomaan kahvia jo kaksivuotiaana. Niihin aikoihin hän muuten hiihti ensimmäistä kertaa kilpaa! No, kahviin tuli yli puolet sokeria ja tilkka kahvia ja loput maitoa. Tuo sokerijankki päätyi sitten piiloon jonnekin sopivaan paikkaan, kuten vessanpöntön taakse.

Anni oli myös jo tuolloin erittäin voimakastahtoinen persoona. Jo toisena joulunaan, eli ollessaan reilun vuoden ikäinen, hän ilmaisi varsin selvästi joululahjatoiveensa sitä hänel-